

Sygn. akt IV Kp 203/14

(Prok. Rej. C. – 4 Ds. 757/13)

1. POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach w Wydziale IV Karnym w składzie

Przewodniczący SSO Arkadiusz Cichocki

Protokolant A. K.

przy udziale prokuratora nie stawił się, zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu na posiedzeniu

na skutek zażalenia wniesionego przez pokrzywdzoną K. W.

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej C. z dnia 14 stycznia 2014 roku o umorzeniu śledztwa

w sprawie 4 Ds. 757/13

na podstawie art. 329 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 i 2 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2014 r. prokurator Prokuratury Rejonowej C. umorzył śledztwo w sprawie podrobienia w lutym 2007 roku w Z. przez nieustaloną osobę podpisu poręczyciela K. W., na wekslu in blanco wystawionym przez G. W. (1) i poręczonego przez K. W., stanowiącego zabezpieczenie roszczeń wynikających z zawartej w dniu 14 lutego 2007 roku umowy o współpracy handlowej pomiędzy (...) G. W. (1) i (...) D. K., a następnie puszczenia go w obieg poprzez posłużenie się nim w dniu 27 listopada 2012 roku przez D. K. w toku postępowania prowadzonego przed Sądem Okręgowym w C. o sygn. akt I C 6/12 w sprawie ze skargi K. W. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty w sprawie Sądu Okręgowego w C. o sygn. akt I Nc 25/09 w sprawie z powództwa (...) Sp. z o.o. w C. przeciwko G. W. (1) i K. W., tj. o przestępstwo z art. 310 § 1 i 2 k.k. wobec braku znamion czynu zabronionego, tj. na mocy art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Na powyższe postanowienie wniosła zażalenie pokrzywdzona K. W., wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Prokuraturze Rejonowej C. do dalszego prowadzenia.

W zażaleniu pokrzywdzona zarzuciła:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. - polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, że biegły z zakresu badania pisma ręcznego i dokumentów sporządził opinię z dnia 28.06.2012 r. w oparciu o oryginał weksla podczas gdy:

- ze skanogramów zapisów dowodowych znajdujących się w treści opinii wynika, że jej podstawę stanowił nie oryginał weksla, a kserokopia znajdująca się w aktach sprawy – co potwierdza widniejąca na nich czarna plama będąca w istocie dziurą po przedziurkowaniu kserokopii weksla znajdującej się w aktach sprawy (vide: k. 13-14);

- sam biegły w treści opinii (w części „Metodyka badań”) wskazał, że materiał do badań przekazano wraz z postanowieniem o powołaniu biegłego, w sytuacji kiedy prokurator nigdy nie dysponował oryginałem weksla, zatem nie mógł przekazać go biegłemu wraz z postanowieniem o powołaniu biegłego;

- samo sformułowanie biegłego w opinii (w części „Ocena i charakterystyka materiału dowodowego”), gdzie twierdzi on, że zapisy (...) oraz „Poręczam” nakreślone zostały długopisem o określonej barwie środka kryjącego – bez wskazania koloru środka, pośrednio świadczy o tym, że biegły oryginałem weksla nie dysponował lecz jedynie czarno – biała kserokopią,

co w konsekwencji, z zaniechaniem przesłuchania biegłego na okoliczność ustalenia, czy sporządzał on opinię na podstawie oryginału weksla, skanu, kserokopii, bądź fotokopii, skutkowało przedwczesnym, bezzasadnym przyjęciem, że w sprawie zaistniała ujemna przesłanka procesowa.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza akt śledztwa uzasadnia stwierdzenie, że prokurator prawidłowo ustalił stan faktyczny wyprowadzając z tych ustaleń trafne i logiczne wnioski końcowe. Sąd Okręgowy w całości podziela wnioski prokuratora przedstawione w zaskarżonym postanowieniu. Wbrew twierdzeniom skarżącej dokonana przez prokuratora ocena zgromadzonego materiału dowodowego nie nosi cech dowolności, a przy tym uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy zaakceptował ocenę dowodów dokonaną w postępowaniu przygotowawczym. Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut przekroczenia wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów. Dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwania stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r. II KK 17/14, Lex nr 1425048). W ocenie Sądu argumentacja pokrzywdzonej zawarta w złożonym środku odwoławczym ma charakter wyłącznie polemiczny. Prokurator wziął pod uwagę całość materiału dowodowego, należycie zrealizował powinności wynikające z potrzeby wyjaśnienia okoliczności wymagających wiedzy specjalnej a poczynione wnioski przekonująco uzasadnił. Przeprowadzona w postępowaniu przygotowawczym ocena dowodów pozostaje pod pełną ochroną przewidzianą treścią przepisu art. 7 k.p.k.

Niekwestionowane przez skarżącą były oceny prawne wyrażone przez prokuratora. Wypada więc jedynie stwierdzić, że ich trafność zastrzeżeń nie budzi. Słuszny i znajdujący potwierdzenie w judykaturze jest pogląd, że podrobienie podpisu poręczyciela wekslowego należy uznać za tożsame ze sfalszowaniem weksla, tj. czynem realizującym znamiona art. 310 § 1 k.k. (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 września 2006 r., sygn. II AKa 230/06, LEX nr 217119).

Nie są trafne zarzuty skarżącej dotyczące naruszenia przepisów postępowania. Zarzuty dotyczące wydania opinii na podstawie niewystarczającego materiału badawczego (brak oryginału weksla), nie znajdują potwierdzenia w materiałach śledztwa. W toku postępowania przygotowawczego nie stwierdzono podstaw do zatrzymania oryginału weksla i pozostawiono go w posiadaniu wierzyciela wekslowego D. K.. W celu sporządzenia opinii zleconej biegłemu z zakresu badania dokumentów D. A. zwrócono się JEDNAK do posiadacza oryginału weksla o jego udostępnienie biegłemu sądowemu (k. 116 akt śledztwa). Za chybiony uznać więc należy zarzut skarżącego, że na mocy postanowienia z dnia 22 czerwca 2012 roku przekazano biegłemu do ekspertyzy materiał porównawczy jedynie z akt sprawy sygn. akt 1 Ds. 766/11. Z treści opinii biegłego z dnia 28 czerwca 2012 roku (w części „Ocena i charakterystyka materiału dowodowego”) wynika, że dokumentem dowodowym był weksel in blanco z naniesionymi po prawej stronie zapisami o treści (...), „G. W.” oraz po lewej stronie w dolnej części – zapisem o treści „poręczam”, (...), a nie jego mechaniczne

odtworzenie w postaci skanu, kserokopii, bądź fotokopii. Biegły stwierdził, że jego konkluzje zostały wyrażone na podstawie ustaleń wynikających z przedłożonego materiału badawczego. Biegły nigdy nie zgłaszał utrudnień w dostępie do pełnego materiału źródłowego ani nie powoływał się we wnioskach opinii na jej niepewny – wynikający z nieudostępnienia oryginału weksla – charakter. Twierdzenie strony postępowania, że opinia nie powinna mieć charakteru kategoriowego, nie może podważyć przeciwnego stanowiska wyrażonego przez biegłego. Strona nie może skutecznie kwestionować ustaleń poczynionych przez biegłego powołanego w trybie określonym w art. 193 k.p.k., o ile nie wykaże jednocześnie takich mankamentów opinii, o jakich mowa w art. 201 k.p.k. Skarżąca takiemu zadaniu nie sprostała i nie podważyła skutecznie trafności ustaleń wynikających z tej opinii. W niniejszej sprawie nie sposób dopatrzeć się podstaw do uznania za słuszne zarzutów skarżącej, bowiem z widocznego na wydruku opinii odcisku czarnej plamy, czy ze sformułowania „o określonej barwie środka kryjącego” nawet w sposób pośredni nie można wnioskować, że biegły sądowy nie dysponował oryginałem weksla. Sam biegły w swojej opinii odnosi się do dokumentu źródłowego w postaci weksla in blanco, a nie do jego kopii, skanu, czy też innej formy odwzorowania. Argumentacja skarżącej stanowi w tej sytuacji ewidentną nadinterpretację wyrwanych z kontekstu fragmentów opinii.

Wskazać dodatkowo należy, że skarżąca nie kwestionowała słuszności wniosków końcowych opinii biegłego z dnia 28 czerwca 2012 roku, jak i wcześniejszych opinii grafologicznych, które w sposób jednoznaczny wskazywały, że zapisy stanowiące poręczenia wekslowe zostały w obu przypadkach nakreślone przez K. W.. Zarzuty środka odwoławczego odnosiły się wyłącznie do metodologii pracy biegłego, a to rzekomego zaniechania zbadania oryginału kwestowanego weksla. Z przyczyn powołanych wyżej zarzuty te skutku odnieść jednak nie mogły. Opinia z dnia 28 czerwca 2012 roku zawiera kategoriowe wnioski, jest spójna, rzeczowa i wyczerpująca. Sąd odwoławczy podzielił zatem jej wywody, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że nie miało miejsca działanie osób trzecich, skutkujące zasadnością kontynuowania śledztwa o czyn z art. 310 § 1 i 2 k.k.

Mając na uwadze powyższe, Sąd analizując materiał dowodowy i ustalone na jego podstawie okoliczności nakreślenia zakwestionowanych przez skarżącą podpisów na wekslu pod kątem ustawowych znamion przestępstwa z art. 310 § 1 i 2 k.k. stwierdził, iż nie ma podstaw do postawienia komukolwiek zarzutów popełnienia czynu realizującego ustawowe znamiona takiego czynu zabronionego. Sąd Okręgowy w Gliwicach nie znalazł podstaw do odmiennej, aniżeli prokurator, oceny prawnej stanu faktycznego, który został ustalony w sposób całkowicie wystarczający dla merytorycznego rozstrzygnięcia. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

(-) SSO Arkadiusz Cichocki